

Адвентистський ВІСНИК

№ 5 (371)
Травень 2021

Бог є любов

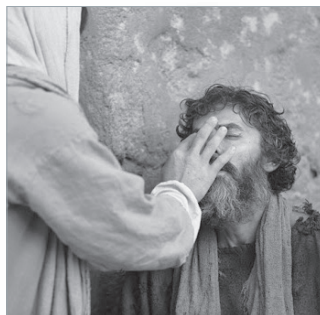
газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

Адвентистский ВЕСТНИК

«И ЗРИ, НЕ НА ОПАСНОМ ЛИ Я ПУТИ»

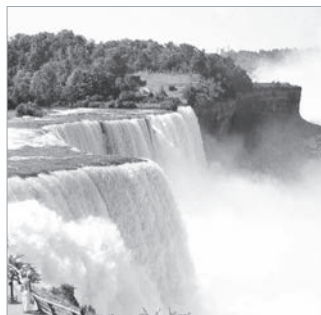
Есть две дороги: одна опасная, куда нас зовут враги Господа, и это дорога боли и страдания. Эта дорога широкая и красивая, нас привлекают туда, заманивают, и мы можем соблазниться, поэтому нужно просить Господа продолжать трудиться. Отдайте Ему права на себя. Пусть Он испытывает, экзаменует вас, но поможет не обмануться и не свернуть на ложный путь, ведущий к горю и страданию. Скажите Господу: «Ты меня задумал, Ты меня сотворил, из Твоих рук я вышел и к Тебе стремлюсь! Удержи меня на Своей дороге!»

2

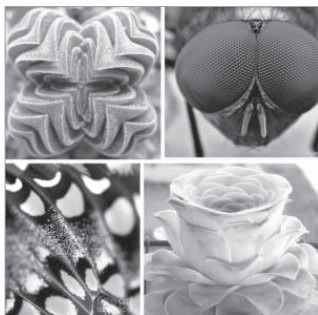
Хочу тоже
прозреть

4

Як правильно
боятися

6

Числа Фібоначчі

8

Особлива олія

12

«И ЗРИ, НЕ НА ОПАСНОМ ЛИ ПУТИ»

Сегодня многие задаются вопросами: «Куда мы идем? Зачем живем?» Как-то один молодой человек заявил: «Я чувствую себя так, будто нахожусь на беговой дорожке в фитнес-клубе. Бегу, потею, теряю калории, но при этом топчусь на месте. Где я встал на беговую дорожку, там с нее и сошел. Никуда не продвигаюсь, нет никаких изменений ни в личной жизни, ни в профессиональной, ни в духовной. Зачем тогда напрягаться и лить пот, если не достигаешь цели? Так жить неинтересно».

Не чувствуете ли и вы себя сегодня так же? Как вы оцениваете свою жизнь? От сегодняшней самооценки во многом зависит ваше завтра? Это влияет и на ваши взаимоотношения с Богом, друзьями. Наше восприятие самих себя и происходящего вокруг оказывает определяющее влияние на поведение, формирует наше настоящее и будущее. Если вы чувствуете себя оставленным и никому не нужным, если понимаете, что годы идут, а жизнь проносится мимо вас, если ощущаете себя выброшенным на обочину дороги, то самое время обратиться к Божьему свету. Включите лампочку в темном коридоре вашей суетной жизни. Остановитесь! Рассмотрите и узнайте правду о себе, своем прошлом, настоящем и будущем.

Слово Божье обладает удивительным свойством делать нас способными увидеть себя и свое положение в истинном свете. Предлагаю вам исследовать псалом 138. Он представляет по меньшей мере пять основных тем, раскрывающих нашу истинную ценность.

БОГ ЗНАЕТ И ПОНИМАЕТ ВАС

Первая тема представлена в первых шести текстах псалма и может быть сформулирована следующим образом: «Бог знает и понимает вас, Он всевидящий и всезнающий» (Пс. 138:1–6). Давид напоминает о том, что есть Тот, Кто знает вас, и не только знает, но и понимает. Обратите внимание на стихи 1, 2: «Господи! Ты испытал меня и знаешь. Ты знаешь, когда я сажусь и когда встаю; Ты разумеешь помышления мои издала».

Близкие и родители знают о нас многое, но всегда ли они понимают нас? В словах псалмопевца слышится: «Ты, Господи, разумеешь, понимаешь помышления мои, мысли, чаяния издала. Ты знаешь, Господи, к чему стремится мое сердце, мою мечту. Ты, Господи, ее еще и понимаешь».

Бог знает и понимает вас! «Еще нет слова на языке моем, – Ты, Господи, уже знаешь его совершенно» (ст. 4). Слово «совершенно» тоже интересное. Вы еще ничего не произнесли, но Господь уже знает совершенно все, что хотите сказать. Вы даже еще не помолились, ничего не попросили, а Он уже все знает. Вы еще не заговорили о спутнике жизни, а Он уже готовит его для вас. Вы еще не мечтали о служении Богу, а Он уже приготовил для вас этот путь. Вы ищете духовного друга, но не обращались с этой просьбой к Господу, а Он уже приготовил его вам.

«Еще нет слова, а Ты уже знаешь... Сзади и спереди Ты объемишь меня, и полагаешь на мне руку Твою» (ст. 5). Здесь используется интересное выражение «полагаешь руку». Использование в Ветхом Завете фразы «полагаешь руку» всегда подразумевало благословение, т. е. возложение руки служило символом благословения. В данном контексте слова «Ты полагаешь на мне руку Твою» означают «Ты благословляешь, охраняешь, руководишь, заботишься, Ты все усмотришь». Тот, Кто полагает на вас руку, тем самым обещает, что позаботится о вас. «Дивно для меня ведение Твое, – высоко, не могу постигнуть» (ст. 6). Это так хорошо, что даже осознать трудно. Как замечательно иметь такого чудесного Бога!

ПЕЧЕНЬЕ ДЛЯ КРЫС

Вторая тема раскрывается в Пс. 138:7–12. Речь идет о вездесущности Бога. Эти тексты еще раз подчеркивают истину о том, что Бог всегда с вами, от Него невозможно скрыться или убежать, Он присутствует везде. Пророк Иона однажды испытал это. Он принял решение убежать от Бога, но потерпел неудачу.

В 1981 году в одной из радиопрограмм рассказывали интересный случай, произошедший в Калифорнии (США). Чтобы найти угнанный автомобиль, небольшой старенький «Фольксваген», была задействована полиция всего штата. Примечательно, что в тот день было угнано немало дорогих автомобилей, но почему-то искали именно старенький «Фольксваген». Вскоре полиция вышла на след этого автомобиля. Когда

водитель увидел, что полиция с включенной мигалкой гонится за ним, он начал рисковать, прибавлять скорость, чтобы уйти от преследования.

В чем же была причина всей этой суматохи? Дело было вовсе не в стареньком «Фольксвагене». Хозяин угнанного автомобиля сообщил полиции, что на переднем сиденье лежала пачка свежего и аппетитного печенья, в которое он подмешал яд, чтобы отравить крыс в своем доме. Он боялся, как бы вор не съел это печенье и не умер. Угонщик машины, конечно же, думал, что за ним гонятся, чтобы наказать, тогда как на самом деле его старались спасти.

Подобное происходит и в наших отношениях с Богом. Он все знает, видит и действует, но не для того, чтобы наказать, «выписать очередной штраф». Господь не оставляет нас, потому что хочет спасти. Бог вездесущ, и Его вездесущность представлена в трех измерениях. Во-первых, это вертикальное измерение «вверху-внизу». «Пойду ли наверх – Ты там, вниз – Ты тоже там» (ст. 8). Во-вторых, это горизонтальный аспект «восток-запад». «Пойду ли на восток – Ты там, на запад ли – Ты тоже там» (ст. 9). В-третьих, это качественное измерение – «тьма и свет». Могу ли я спрятаться от Господа в темноте? Это невозможно, ибо Он видит и в темноте.

ЧТО ПРИДАЕТ ТЕБЕ ЦЕННОСТЬ?

Пс. 138:13–18 раскрывает перед нами третью тему. Бог замыслил тебя и имеет

план для твоей жизни. Однажды в чикагской городской газете была опубликована интересная статья Аллара Артнера о том, что Институт искусств в г. Чикаго почти полвека был обладателем бесценного сокровища, но никто об этом не знал. Дело в том, что в 1943 году вдова известного палеонтолога из Чикагского университета подарила Институту искусств 2000 картин. Часть из них была повреждена. Многие из картин сразу же попали в хранилище и никогда не выставлялись. Но в 1987 году руководство института решило перепроверить все картины, находившиеся в хранилище. Когда они рассматривали одну картину, изображающую поднятую благословляющую руку, то решили, что это не оригинал, а копия.

Полотно показали ученому Конраду Оберхуберу, специалисту по трудам Рафаэля. Все очень удивились заключению, в котором эксперт утверждал, что это оригинал, написанный рукой самого Рафаэля! Картину переправили на повторную экспертизу в Англию. И вновь было определено, что это на самом деле оригинал. Во время реставрации картины был обнаружен еще ряд свидетельств, подтверждающих это.

Теперь эта картина стала самым ценным экспонатом в галерее Института искусств. Почему? Что придало ценность этой картине? Ведь столько лет она пылилась в хранилище, ею никто не восхищался. Рука Рафаэля, того, кто ее написал, вот что придало картине значение и смысл. **Ценность произведения зависит от того, кто его автор. Какова ваша ценность? Кто вас сотворил? Сколько вы «стоите», насколько себя оцениваете?**

Билл Гейтс, один из основателей и руководителей компании Microsoft, в 1997 году был богатейшим американцем, состояние которого оценивалось в 35 миллиардов долларов. В феврале 1997 года Билл Гейтс выступал на ежегодном собрании Американской ассоциации по науке и развитию в Сизтле. После его выступления к микрофону подошел врач Джон Килли и обратился к магнату с не совсем обычным вопросом. Желая, видимо, привлечь внимание, что у миллиардера не все в порядке со зрением, он спросил: «Если бы вам предложили поменять ваше финансовое состояние на превосходное зрение, согласились бы вы на это? Или если бы вы совсем потеряли зрение, согласились бы обменять огромное состояние на обретение зрения?» Билл Гейтс ответил: «Я бы отдал все, что имею, чтобы иметь полноценное зрение».

Одно лишь ваше зрение стоит 35 миллиардов долларов. А у вас кроме зрения есть еще многое. Теперь попробуйте оценить себя. Сколько вы «стоите»? От того, как вы себя оцените сегодня, зависит ваше завтра. Господь является нашим Творцом, мы – дело

Его рук, Он нас задумал. *«Славлю Тебя, потому что я дивно устроен» (ст. 14).*

Хотелось бы отметить одну важную деталь. В оригинале здесь используется сложное выражение, которое современные переводчики не могут точно передать. Все дело в том, что эти два слова противоположны по эмоциональной окраске. Подобные приемы мы нередко встречаем и в русском языке. Нередко можно услышать фразы вроде «ужасно понравилось», «ужасно красиво» или «страшно хорошо». На первый взгляд эти словосочетания кажутся бессмысленными: с одной стороны, ужасно, а с другой – хорошо.

В оригинале этого текста используется именно такое словосочетание. Фраза, которая передается в русском переводе как «я дивно устроен», в оригинале состоит из двух слов и буквально означает «как страшно хорошо я устроен» или «как страшно здорово я устроен».

«Зародыш мой видели очи Твои; в Твоей книге записаны все дни, для меня назначенные, когда ни одного из них еще не было» (ст. 16). Читая этот текст, невозможно обойти острую современную проблему аборт. Ученые продолжают спорить о том, с какого времени зародыш можно назвать человеком. Обратите внимание, что говорит на этот счет псалмопевец: *«Не сокрыты были от Тебя кости мои, когда я созидаем был в тайне, образуем был во глубине утробы. Зародыш мой видели очи Твои; в Твоей книге записаны все дни, для меня назначенные, когда ни одного из них еще не было» (ст. 15, 16).*

Интересно отметить, что во фразе *«в Твоей книге записаны все дни, для меня назначенные»* используется тот же глагол, который использует Моисей в Быт. 2:7: *«И создал Господь Бог человека»*, или «и сформировал Господь». Меня еще не было, а Господь уже имел для меня план.

БОГ ВСЕ ВРЕМЯ ДУМАЕТ О ВАС

«Как возвышенны для меня помышления Твои, Боже, и как велико число их!» (ст. 17). Слово «помышления» означает «мысли, задумки, планы». Как приятно осознавать, что Бог не только чудно сотворил нас, но Он еще имеет множество задумок, планов о каждом человеке. Если мы отвернулись от Бога, Он не отрекается от нас. Творец продолжает убедительно говорить: «В Моем арсенале есть еще не один план, не одна задумка для вас». **Он не ставит крест ни на одном из нас, как бы далеко мы от Него ни ушли, как бы низко ни пали.**

«Стану ли исчислять их, но они многочисленнее песка» (ст. 18). Попробуйте сосчитать песчинки. До тех пор, пока вы не сможете их пересчитать, у вас есть надежда нового начала, надежда последовать новой задумке любящего Господа.

Далее псалмопевец продолжает удивляться Божьей заботе: *«Когда я пробуждаюсь, то все еще с Тобою» (ст. 18).* Другими словами, когда человек пробуждается, Господь все еще рядом. Когда мы засыпаем, то в определенном смысле теряем соприкосновение с действительностью. Это происходит в двух случаях: когда мы засыпаем и когда умираем. Но даже когда мы спим и не можем думать о Господе, мы все равно в Его руках, ведь Он всегда бодрствует!

Для каждого из нас у Бога есть свой план. Мы должны сегодня сделать выбор: либо сотрудничать с Господом, либо противодействовать Ему. Однажды Бог через пророка Иеремию обратился к людям, чувствующим себя оставленными. В тот момент народ израильский ощущал себя забытым, никому не нужным, выброшенным на обочину истории человечества. Именно тогда Господь через пророка обратился к ним со словами: *«Ибо только Я знаю намерения, какие имею о вас, говорит Господь, намерения во благо, а не на зло, чтобы дать вам будущность и надежду» (Иер. 29:11).* Вот какие планы имеет Господь для тех, кто считает себя забытым и оставленным. Но если все так хорошо, если Бог все видит и знает, если Он понимает каждого, если Господь все может и везде одновременно присутствует, если имеет такое большое количество замечательных задумок и планов обо мне, то почему же я все еще чувствую себя порой таким ненужным, забытым, некрасивым, оставленным? Если у Него есть план для меня, то почему же я его не вижу? Если у Него есть для меня жених/невеста, то где Он его/ее прячет? Если у Него есть четкие планы, почему же часто сама жизнь кажется бессмысленной?

«И ЗРИ, НЕ НА ОПАСНОМ ЛИ Я ПУТИ»

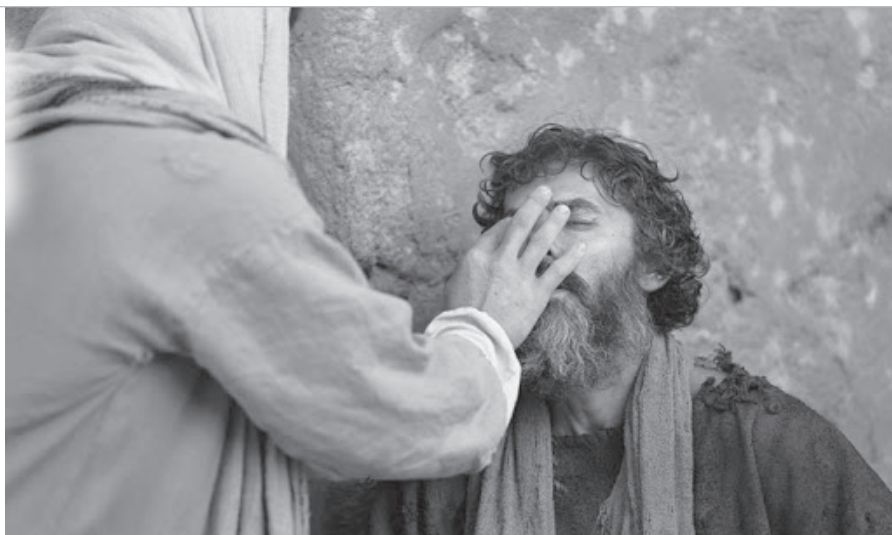
Ответ на эти непростые вопросы нашей души открывается в четвертой части – Пс. 138:19–22. Ответ этот заключается в том, что в нашем мире есть силы, противодействующие Божьему плану. Сегодня идет Великая борьба между добром и злом. Враг всеми силами стремится сбить нас с истинного пути, пытается соблазнить, помешать тому, чтобы мы всецело положились на Слово всемогущего и всезнающего Бога. Поэтому псалмопевец заканчивает свой псалом так: *«Испытай меня, Боже, и узнай сердце мое; испытай меня, и узнай помышления мои, и зри, не на опасном ли я пути, и направь меня на путь вечный» (ст. 23, 24).* В этих двух текстах выражена просьба: «Боже, в этом мире, в котором есть две дороги, удержи меня на тропе, идущей в вечность».

ПРОДОЛЖЕНИЕ НА С. 10 ▼

ХОЧУ ТОЖЕ ПРОЗРЕТЬ

«Отвечая ему, Иисус спросил: чего ты хочешь от Меня? Слепой сказал Ему: Учитель! чтобы мне прозреть».

Мк. 10:51

Перенесемся в древний город Иерихон. На одном из перекрестков, который связывал два города Иерихона, сидел человек и просил милостыню. Почему два города? Дело в том, что во времена Иисуса Христа существовало два города Иерихона. Один – новозаветная резиденция Ирода, современный цивилизованный город, а на расстоянии трех-четырех километров от него находился древний город Иерихон: развалины, руины.

Так получилось, что всю свою жизнь тот человек просил милостыню. Его жизнь зависела от настроения, милосердия и благотворительности других людей. Условия его жизни были ужасными. Скорее всего, он ночевал в развалинах и руинах древнего города. Как много минусов было в жизни этого человека: слепой, нищий, все время просил о помощи, был зависим от людей.

Библия упоминает имя этого человека: его звали Вартимей. Это очень примечательная деталь. Этот нищий не имел личного имени. Вартимей – имя его отца. Его звали по имени отца, сын Тимея. Тимей в переводе на наш язык означает «грешный, несчастный, упавший». Зная перевод имени Тимей, можем сделать вывод: скорее всего, у этого человека была плохая наследственность. Вартимея с детства звали: «Сын грешника, подойди сюда! Сын несчастного, возьми копейку».

Несмотря на все недостатки в его жизни, Вартимей все же обладал чем-то позитивным, как и каждый из нас. Проблема в том, что мы часто концентрируемся на том, чего у нас нет, чего не хватает или лишились. Очень важно обращать внимание на то, чем ты сегодня обладаешь, что ты можешь делать.

Посмотрим на Вартимея. Библейская история говорит о том, что он сполен исполнял весь позитив, которым обладал, ресурс, который у него был, для того чтобы исцелиться, прозреть и стать другим человеком.

Слышал то, чего другие не слышали

Вот что Священное Писание говорит о возможности Вартимея: *«Услышав, что это Иисус Назорей, он начал кричать и говорить: Иисус, Сын Давидов! помилуй меня»* (Мк. 10:47). Слово «услышав» свидетельствует о том, что Вартимей мог слышать. Мы привыкли к тому, что можем слышать. У слепого человека слух крайне обострен. Вартимей мог слышать то, чего не могли окружающие. Из стиха видим, что он обладал еще одним очень ценным ресурсом – мог говорить, кричать.

Согласно этой истории, его исцеление, спасение, прозрение и преобразование зависели от силы его голоса. На что ты сегодня обращаешь внимание в своей жизни: на то, чего у тебя нет, или на то, чем обладаешь? Используй это для того, чтобы изменить сегодня свою жизнь.

Вартимей кричит, просит, умоляет и говорит: *«Иисус, Сын Давидов! помилуй меня!»* Согласно Мк. 10:47, этот человек имел определенное познание о Мессии, он верил в Иисуса Христа. Он имел веру, необходимую для его спасения. Не так много людей в Евангелии называли Иисуса Сыном Давида. Это мессианский титул Сына Божьего. Вартимей признает, что Иисус – не просто добрый человек, целитель и врач, это Сын Божий, для Которого нет ничего невозможного. Скорее всего, он услышал это от людей, которые на том перекрестке рассказывали о чудесах, уже совершенных Иисусом на Земле.

Не слушайте мнения толпы

Библия об этой реальной истории перевоплощения говорит: *«Многие заставляли его молчать; но он еще более стал кричать: Сын Давидов! помилуй меня»* (Мк. 10:48). Какое еще одно позитивное качество имел Вартимей? Какая черта его характера

прослеживается в этом стихе? Он был человеком настойчивым.

В Евангелии от Марка толпа – это негативный элемент. Толпа отодвигает людей от Христа, ставит барьер. В стихе написано «многие». Может быть, и ученики считали, что Иисус идет в Иерихон по важному делу. У Него нет времени на какие-то маловажные детали. Ученики, возможно, отодвигали Вартимея на обочину, но он все громче и громче кричал. Может быть, в этой толпе кто-то отвечал ему: «Ты сын грешника, мы знаем, кто ты. Тебе никогда не пережить исцеление, спасение. Ты – никто. Уходи, не мешай. Здесь – место другим». Многие заставляли его молчать, но Вартимей не сдавался.

Возможно, ты сегодня слышишь что-либо подобное в свой адрес: «У тебя ничего не получится, уходи, ты неудачник». **Многие сегодня на нас давят. Мнение большинства для некоторых людей является камнем преткновения. Не слушайте мнения толпы, слушайте Иисуса Христа. У Вартимея была цель, он был сфокусирован на Иисусе Христе. Фокусируйся и ты на Спасителе, Сыне Божьем, Сыне Давидовом. Проси у Него: «Сын Давидов, помилуй меня!»**

Говоря о трех шагах к прозрению, преобразованию и счастью, мы видим первый важный шаг: нужно избавиться от толпы. Сегодня много людей, когда у них есть выбор: Христос, ценности Священного Писания и мнение друзей, родственников, толпы, популярность, к сожалению, выбирают мнение большинства. Вартимей никогда не пережил бы чуда прозрения, если бы прислушивался к мнению большинства. Благодаря настойчивости и вере, будучи нищим, бедным, зависимым от других человеком, он все-таки смог не обращать внимания на толпу и лично встретиться с Самим Господом.

Поставь Иисуса на первое место вместо толпы, окружающей тебя. Мы слепнем духовно, если прислушиваемся к мнению большинства. Не всегда большинство ведет нас к добру, спасению, исцелению, истинному преобразованию.

Иисус остановился

«Иисус остановился и велел его позвать. Зовут слепого и говорят ему: не бойся, вставай, зовет тебя» (Мк. 10:49). Священное Писание в одном предложении иллюстрирует весь План спасения – то, ради чего Иисус пришел на нашу Землю. Какие глубокие слова: «Иисус остановился». Христос остановился, чтобы позвать нищего, слепого, убогого Вартимея. Царь всей Вселенной, всемогущий Владыка, Бог, для Которого нет ничего невозможного, услышал крик души этого человека и остановился, чтобы помочь. Как велик, благ и добр Иисус к Вартимею. Как благ Иисус к тебе. Бог слышит каждую молитву.

Обратите внимание, что слепой мог еще и ходить. Вартимей буквально «выжимает» все из своих ресурсов, для того чтобы обрести прозрение. «Выжди» все из того, что можешь, имеешь, чтобы изменить свою жизнь к лучшему. Никогда не думай, что Иисус где-то далеко, что Он равнодушен, не слышит просьб, что нужно что-то предложить Ему, чтобы Он остановился возле тебя и вмешался в твою жизнь.

КАКОЕ ТАЙНОЕ ЖЕЛАНИЕ ТВОЕГО СЕРДЦА?

Мальчику по имени Иван досталась от отца любительская радиостанция. Его папа был дальнобойщиком и часто брал сына с собой в командировки. Это было лучшее время для Ивана. К сожалению, его отец попал в аварию и трагически погиб. Сыну было очень одиноко и тоскливо. В такие моменты он включал радиостанцию, общался с людьми, и от этого ему на душе становилось легче и светлее.

Однажды Иван вновь вышел в эфир и сказал: «Меня зовут Иван, кто-то меня слышит?» «Да, я тебя слышу...» – раздался голос мужчины. И началось общение. Мальчик спросил у него: «А чем вы сейчас занимаетесь?» Прозвучал ответ: «Я дальнобойщик, водитель огромной фуры, везу груз в такой-то город...» Тогда Иван сказал: «Мой отец тоже был водителем фуры и часто брал меня с собой. Это было лучшее время в моей жизни. Но он погиб, и сейчас мне грустно и тяжело. Простите, что я отнял у вас время». Когда он уже хотел выйти из эфира, водитель попросил, чтобы мальчик дал ему свой адрес. Он записал адрес, и они попрощались.

Водитель ехал по дороге и думал об Иване. Ему было жаль мальчика, и он хотел сделать ему приятное. Город, где жил Иван, находился прямо на его маршруте. Купив для него подарок, дальнобойщик решил к нему заехать.

Удивительная картина открылась водителю, когда он свернул на улицу,

на которой жил Иван: десятки фур стояли в очереди к дому мальчика. Оказывается, когда они были в эфире и общались, другие дальнобойщики, настроенные на ту же частоту, слышали весь этот разговор и приехали к Ивану, чтобы его поддержать.

Если люди, которые по своей природе черствы и скупы, способны поддерживать неизвестного мальчика, то тем более Отец наш Небесный слышит наши просьбы и молитвы. Ангелы небесные выстраиваются «в очередь» к нашим домам и сердцам, чтобы утешить и помочь, дать то, в чем мы действительно нуждаемся (см. Мф. 7:11).

СБРОСЬ СВОЮ ВЕРХНЮЮ ОДЕЖДУ

«Он сбросил с себя верхнюю одежду, встал и пришел к Иисусу» (Мк. 10:50). Обратите внимание на слова «он сбросил с себя верхнюю одежду». Это очень важная деталь. Что означает для слепого человека сбросить свою верхнюю одежду? Скорее всего, это единственное «имущество», которым он обладал. Очевидно, верхней одеждой он и укрывался, и сидел на ней, и ел. Эта верхняя одежда была всем в его жизни. Иисус ему еще ничего не пообещал, но тот знал: если Христос зовет, значит Он поможет, поэтому оставил ее.

Верхняя одежда – символ убогой, грешной, несчастной жизни Вартимея, его прошлого, ошибок, плохой наследственности. Он сбрасывает ее с себя. Для того чтобы получить от Христа что-то лучшее, необходимо оставить старое. Невозможно одновременно держать в руках греховное, что тянет вниз, напоминает о грехах, и получить что-либо новое, лучшее, счастливое, пережить прозрение и стать счастливым.

Есть одна интересная историческая деталь. Во времена Христа Римская империя выделила определенный класс людей – нищих, попрошайек. Им давали специальный плащ-накидку определенного цвета, для того чтобы идентифицировать нищего человека. Эта верхняя одежда будто свидетельствовала, что такому человеку можно жертвовать копейки, что он неудачник.

Жизнь такого человека была связана со стаканчиком, в который бросали деньги. Вартимей был зависим от этого стаканчика. Такой плащ свидетельствовал о том, что, бросая таким людям копейку, им можно доверять, это не случайные прохожие. Скорее всего, Вартимей и был таким человеком, имел такой специальный плащ. Поэтому Марк отмечает, что Вартимей сбрасывает верхнюю одежду, этот человеческий ярлык, свидетельствующий, что он до конца жизни обречен просить милостыню. Этим же Варти-

мей заявляет, что он выбирает Христа. Ведь Иисус избрал его, призвал к чему-то другому, лучшему, счастливому. Нищий и попрошайка – дитя Божье.

Возможно, ваши близкие, родные, коллеги отнесли вас к определенному классу людей: неудачник, разведенный, больной, падший, невожатый, непунктуальный, раздражительный и т. п. Это человеческое отношение. Сегодня Иисус желает, чтобы мы сбросили это человеческое, греховное определение и осознали, что благодаря Ему мы, сыновья и дочери Бога, определены к лучшему, к прозрению. Изменения в положительную сторону в нас возможны.

Благодаря Иисусу Христу, своей настойчивости и вере в Спасителя Вартимей смог оставить и свой стаканчик, который также ассоциировался с его печальной жизнью. В стаканчик люди могут бросить лишь копейки. Только Бог способен наполнить нас Своим присутствием, благословением, полнотой Своей. Каждый из нас сегодня нуждается в этом. Избавься сегодня от мнения толпы, сбрось свою верхнюю одежду и иди к Иисусу такой, какой ты есть. Избавься от стаканчика, от прошлой жизни, грехов, которые грузом тянут тебя вниз.

Хочу прозреть

«Отвечая ему, Иисус спросил: чего ты хочешь от Меня? Слепой сказал Ему: Учитель! чтобы мне прозреть» (Мк. 10:51). Иисус начинает с главного: какая твоя главная просьба, цель, желание? Чего Вартимей хочет от Него? Сам Господь спрашивает его об этом. Иисус не сразу исцелил Вартимея, а начал общение с ним, потому что хотел, чтобы тот исповедал свои грехи, желание и веру. Вартимей мог бы просить о чистой теплой постели, домашнем уюте, чтобы больше никогда не испытывать насмешек, унижения в свой адрес, чтобы остаток жизни прожить достойно, чтобы было кому за ним ухаживать. Ничего, кроме того перекрестка, на котором сидел, он не знал в своей жизни. Но Вартимей ничего этого не просит. «Господи, хочу прозреть! Хочу видеть Тебя! Хочу, чтобы по Своей благодати Ты открыл новую страницу в моей жизни. Я устал быть духовно нищим, слепым, зависимым от людей. Хочу иметь полноценную счастливую жизнь. Хочу видеть людей, хочу увидеть, кто я на самом деле», – вот крик души Вартимея. Иисус проявил милость и дал этому человеку то, о чем он попросил, в чем он нуждался.

«Иисус сказал ему: иди, вера твоя спасла тебя. И он тотчас прозрел и пошел за Иисусом по дороге» (Мк. 10:52). Вартимей не остается

▶ на том перекрестке со стаканчиком в руках. Он кардинально меняет свою жизнь, получает нечто большее, чем стакан с монетками. Он стал частью команды Иисуса.

Человек, зависимый от людей, просивший помощи, подаяния, пережил изменение. Ведь когда у тебя в руках стаканчик, твои руки заняты. У Вартимея освободились руки, чтобы творить добро. Когда он прозрел, первое лицо, которое он увидел, было лицо Иисуса Христа, излучающее добро, милосердие и сочувствие.

Какой бы ни была твоя наследственность, твой груз греховности, какой бы тяжелый багаж ты ни тянул по жизни, посмотри на Христа. Вартимей пережил удивительное чудо. У Бога есть чудо и для тебя. Хочешь ли ты прозреть в трех измерениях, как Вартимей? Для Господа нет ничего невозможного.

Леонид
Рутковский

«Думать
о плохом
все равно,
что мечтать
о непри-
ятностях.»

Як правильно БОЯТИСЯ

Ми добре робимо, що звертаємося до Слова Божого, як до світильника, що світить у темному місці. Нині наша планета і є таким місцем. Тож нам потрібна інструкція, як керувати тим почуттям, яке виникає при погляді на цей світ. Чи варто плекати всю гаму почуттів, а може, потрібно зберегти цілковитий спокій і бути певною мірою байдужим? Чи можливо не піддаватися тим почуттям, що охоплюють людство?

Ніагарський водоспад приваблює людей з усього світу. Туристи приїжджають туди, аби послухати шум води, оцінити міць водоспаду. Люди сьогодні намагаються врятувати водоспад, адже його лінія з часом зміщується. Історики підтверджують, що водоспад рухається вгору по річці. Це не відразу помітно, але через десятиліття стає зрозуміло, як сильно він зміщується.

У різні часи люди випробовували долю і, на жаль, здебільшого гинули. Часто відбувається своєрідне змагання і демонстрація сміливості. Люди намагалися проплисти через водоспад у бочках або іншим чином. У результаті багато загинуло.

Дивовижна особливість цього водоспаду – здатність завмирати. На початку XX ст. водоспад замерзав. Тоді по ньому можна було ходити. Були й інші причини зупинки водоспаду. Багато років вода руйнувала його схил. У середині XX ст. місцева влада рятувала водоспад: зупиняли річку вище і зміцнювали камінням.

Історія з водоспадом навчає, що цю стихію потрібно вміти боятися. Якщо не відчувати цієї грані, то можна її перетнути і, перебуваючи на межі ризику, втратити життя, що з багатьма і сталося. Не слід підходити до водоспаду надто близько, не варто перепливати його. Іноді причи-

на втрати життя – невміння правильно боятися.

Людина часто думає, що їй підвладні природні стихії. Якщо ти бачиш небезпеку, ти повинен вміти правильно оцінити її. Страх перед нею може зберегти тобі життя.

Страх Божий важливий

Розгляньмо тему страху Господнього. «Господа Саваота – Його свято шануйте, і Його вам боятись, Його вам лякатись!» (Ісаї 8:13). Господь бажає, щоб у людей був страх Божий. Нам би хотілося, аби Бог побачив у нас не страх, а віру, любов, надію і всі найкращі почуття. Це непогано, але Господь закликає і бажає, щоб ми мали саме страх. Він ставить певну умову: «Заповіт Мій з ним був для життя та для миру, і Я дав йому страх, і він налякався Мене, та боявся перед Іменням Моїм» (Мал. 2:5). Обраний народ має боятися Господа, благоговіти перед ім'ям Божим.

Чудове повеління, але, мабуть, непопулярне. У світі заведено захоплюватися безстрашними людьми, які не визнають жодних кордонів. Сьогодні людина кидає певний виклик світу: «Я не боюся влади, обмежень, жодної хвороби, поперджень...» У результаті спостерігаємо зростання проблем у суспільстві.

Хочеться, щоб страх Божий НЕ ЛЯКАВ

Йов говорить, що Господь проявляє Свою силу, але при цьому страждалець просить: «Нехай забере Він від мене Свого бича, Його ж страх хай мене не жахає»

(Йова 9:34). Хочеться, щоб страх Божий не лякав нас. З'ясуємо: повинні ми боятися чи ні?

Бог дає своєрідний рецепт правління: «Сказав Бог Ізраїлів, *Скеля Ізраїлева говорила мені: пануючий серед людей, – справедливий панує у Божім страху*» (2 Сам. 23:3). Парадоксальне поєднання: коли керуєш іншими людьми, водночас потрібно самому виявляти страх Божий. Ці важливі умови необхідні кожній сім'ї. Якщо людина керуватиме без страху Божого, то цією людиною управлятиме диявол.

Багато хто боїться, що втратить контроль над ситуацією, що його принизять і не рахуватимуться з ним. Той, хто керує людьми, справедливий чи правий тоді, коли має в серці страх Божий. Чимало людей прагне до мудрості. Кожен хотів би себе таким вважати, але Біблія дає чітке визначення мудрості – це страх Господній. «*Таж страх Господній – це мудрість, а відступ від злого – це розум*» (Йова 28:28).

Що ж робить СТРАХ Господній?

Страх зберігає життя людині. Це подібно до історії з Ніагарським водоспадом, коли людина, стоячи біля нього, замислюється: а може, утриматися від екстриму, обмежитися перебуванням на березі водойми? Якщо людина стверджує, що жодні перепони й бар'єри в її житті не потрібні, не важливі, вона може порушувати будь-які заборони, правила, то вона ризикує втратити життя.

Сьогодні люди полюбують екстримом та адреналіном, демонструючи якості власного характеру в атмосфері перебоїв над страхом. За кадром ми не бачимо тих людей, які, перемагаючи цей страх, загинули. Вони заплатили дорожню ціну за свою безстрашність. «*Страх Господній примножує днів, а роки безбожних скоротяться*» (Прип. 10:27). Страх Господній примножує дні, адже це стосується не тільки духовного життя. Це і практична порада. Якщо ти щось робиш, покладаючись тільки на свої сили, на випадок, то твої дні на Землі не примножаться.

Бог дає нам певні поради щодо нашого земного життя. Для віруючих закон земного тяжіння працює так само, як і для людей, які не вірять у Бога. **Якщо ти боїшся висоти, не потрібно стрибати зі скелі. Бог не скасовуватиме закон земного тяжіння. Не спокушай Господа.**

Правильне відчуття СТРАХУ

Правильне відчуття страху і самообереження відграють важливу роль. Нині ЗМІ переповнюють повідомлення про

невдалі купання, підкорення водойм, спортивні експерименти. «*У Господньому страхі – сильна надія, і Він призначає дітям Своїм*» (Прип. 14:26). Страх не суперечить надії, яку ми маємо в Господі. Можна боятися, але при цьому зберігати надію. Мати не просто тваринний страх, який паралізує, а страх не догодити Господу як Життєдавцю. Коли ти боїшся не догодити Господу, то водночас боїшся вчинити зло. Це те, що спостерігав Соломон у Старому Завіті. «*Провина викуплюється через милість та правду, і страх Господній відводить від злого*» (Прип. 16:6).

Помилково вважати, що Бог Старого Завіту культивує страх. Чи так це? Подивімося на сюжети з Євангелій. Учні побачили Ісуса Христа, що йшов по морю. Вони стривожилися і кричали, що це привид (див. Матв. 14:26). Іноді люди відчувають страх, коли Христос з'являється у їхньому житті. Учні відчували страх, коли Ісус спав під час бурі на морі, і потім, коли Він приборкав море (див. Марка 4:41). Цей страх свідчив про обмеженість учнів, що не все їм підвладне.

Інша історія розповідає про жінку, яка злякалася зцілення, яке з нею сталося (див. Марка 5:33). Відбувається чудо, але в людини від усвідомлення цього чуда з'являється страх. Учні на шляху до Єрусалима, коли йшли за Ісусом, були налякані (див. Марка 10:32). Вони чіплялися за земне життя, царство, тому ці переживання призвели до подальшого падіння.

Тема страху сьогодні важлива. «*Проголошуючи гучним голосом: Побійтеся Бога й віддайте Йому славу, бо прийшла година Його суду! Поклоніться Тому, Хто створив небо, і землю, і море, і джерела вод*» (Об'явл. 14:7). Трьохангельська вістка закликає нас боятися Бога, тобто благоговіти перед Його могутністю як усесильного Творця. Бог створив цей світ. Уявіть, що там, де ви перебуваєте, була порожнеча, безодня. Перші люди згрішили, їм не вистачило страху Божого, щоб довіритися Йому. Потім вони злякалися й почали шукати винного.

Настав час Божого суду: за кожне слово, кожну думку, витрачену копійку ми дамо Богу звіт. Герої віри часто боялися, і це нормально. При цьому вони відчували радість і прагнули до Господа. Важливо усвідомлювати, який страх і до чого він призводить.

РОЗСТАВТЕ ПРІОРИТЕТИ

Бог говорить нам, щоб ми не боялися всього того, що може позбавити нас життя. «*Не бійтеся тих, що вбивають тіло, душі ж убити не можуть; бійтеся більше того, хто може і душу, і тіло погубити в геєні*» (Матв. 10:28). Ми стикаємося зі страхом перед різними хворобами, стихійними лихами, війнами, голодом і людьми. Коли людина хоче будь-що за-

лишитися живою, вона починає панікувати, малює в уяві різні перешкоди, страхи, ніби це продовжить її життя.

Коли немає конкретної проблеми, небезпеки, ми легко розмірковуємо, що всі ми смертні, що це рано чи пізно станеться з кожним, ніхто нічого не візьме із собою в могилу, та коли з'являється реальна загроза життю, виникає сильний страх. Навіщо ми позбавляємо себе надії на Господа? Не зраджуйте собі, нехай у вашому серці буде страх Божий.

Святе Письмо попереджає, що на цій Землі буде чимало проблем перед Другим приходом Христа: голод і хвороби, воєнні чутки і реальні війни, землетруси, стихійні лиха. Це виконання пророцтв, проголошених Богом.

ЗМІ говорять, чого потрібно боятися, як діяти, коли відчуваємо страх. Бог закликає нас розставити пріоритети. Наше земне життя може легко перерватися, але Господь просить нас боятися не того, що може вбити наше тіло, а того, хто може погубити душу. Господь буде поруч із нами, як це було в житті Йова. **Коли Йов долав важкі випробування, він говорив: «Знаю, що мій Викупитель живий. Зараз мені важко, але згодом у мене буде прекрасна вічна доля, і не тому, що я добрий, а тому, що Бог добрий і люблячий. Тому я Його буду боятися більше, аніж усього земного».**

ХРИСТОС ЗАСТУПАЄТЬСЯ ЗА ТЕБЕ

Господь прийшов у цей світ як Людина, позбувшись усієї влади. Він був, як ми. Він переживав, сумував, молився, плакав. Потім Христос опинився в Гетсиманії, у Нього був страх, який певною мірою зрозумілий і нам – страх за життя через обмеженість, страх трагедії та втрати. Тому Він звертається до Небесного Отця з проханням: якщо можливо, «нехай Мене обмине ця чаша». Христос боїться не так чаші страждань, як розділення з Небесним Отцем, але каже: «Нехай буде Твоя воля, Отче». Адже Бога потрібно боятися більше. Згодом на хресті Христос переживає агонію розлуки з Отцем, страх другої смерті й запитує Бога, чому Він Його залишив. Ніхто й ніколи не знає того страху, який пережив Господь.

Нехай страх Божий живе у вашому серці сьогодні, тоді всі земні проблеми, тривоги, переживання і страхи здаватимуться вам дрібницями. Тоді ми зможемо з Божою допомогою здолати всі випробування. Страх Божий виникає від віри, яка йде від слухання Слова Божого. Нехай Господь благословить вас виконати Його Закон, приготувати свої серця до вічності й зустрічі зі Спасителем.

Павло Жуков

Найізолюваніша людина

Альфред Уорден

Космонавт Альфред Уорден, який входив до складу екіпажу «Аполлона-15», занесений до Книги рекордів Гіннеса як «найізолюваніша людина». Коли його товариші висадилися на поверхню Місяця, він сам залишився в командному модулі «Ендивор», що рухався навколо місячної орбіти.

Йому доручили протягом декількох днів зробити фотознімки місячної поверхні. Коли він опинявся на зворотному боці Місяця, найближчі до нього люди, пілоти іншого модуля, перебували на відстані 3600 км, і в нього не було жодного контакту з ними. Майже дві доби він справді був сам у космосі.

Коли Уорден давав інтерв'ю, він зауважив, що перебувати наодинці й бути самотнім не одне й те саме, оскільки він був сам, але не відчував самотності. Уорден сказав, що використовував цю можливість, аби насолодитися усім побаченим. Килим із мільярдів зірок змусив його визнати, що людські знання нескінченно малі порівняно з Усесвітом.

Якщо коли-небудь тобі стане самотньо, подивися на небо і пригадай космонавта Альфреда Уордена, який, перебуваючи на самоті на орбіті Місяця, радів, захоплюючись чудесами Всесвіту, створеного великим Богом. Він не страждав від самотності, тому що відчував Божу присутність, дивлячись в алюмініатор космічного корабля.

Якщо ти не знаєш, чим зайнятися на самоті, присвяти цей час роздумам про чудеса, які Бог здійснив для тебе. Подивися на небо, і зорі підтвердять, що Бог існує. Біля тебе може не бути нікого з людей, але Він поруч з тобою завжди.

«Небо звіщає про Божу славу, а про чин Його рук розказує небозвід» (Псал. 19:2).

Нехожений путь

Идя дорогой жизни, мы то и дело оказываемся на распутье. Постоянно приходится принимать решения. Выбранное направление может окончательно определить наше существование.

Библия призывает нас выбирать. Моисей говорит народу: *«Вот, я сегодня предложил тебе жизнь и добро, смерть и зло»* (Втор. 30:15). Спустя годы Иисус Навин обратился с похожим призывом: *«Изберите себе ныне, кому служить»* (Нав. 24:15). Пророк Иеремия повторяет людям слова Господа: *«Вот, Я предлагаю вам путь жизни и путь смерти»* (Иер. 21:8).

В этом и состоит жизнь: решать, что мы будем делать в следующее мгновение. Мы не можем бежать от этой реальности. Иисус проводит аналогию с выбором между двумя дорогами. Мы, как правило, представляем себе узкую, труднопроходимую тропу. Идти по ней неудобно и тяжело.

Эта тропа узкая потому, что по ней идет мало людей. Если бы по ней пошли многие, то она вскоре расширилась бы. Когда один человек проходит по траве, остается едва приметный след. Если по этому же следу пройдет несколько человек, то получится уже дорожка. По мере того как люди будут проходить там, она превратится в дорогу.

Этот путь кажется трудным, потому что никому не нравится быть непохожим на других, каждый боится, что на него будут показывать пальцем как на человека странного, не такого, как все. Все боятся стать изгоями. Кроме того, когда у тебя нет спутников,

дорога становится длиннее, потому что не с кем поговорить и разделить опыт пути. Все, кто сделал что-либо стоящее в жизни, пошли по узкому пути. По дороге жизни надо идти вперед, несмотря на трудности.

Уильям Баркли в комментарии на Евангелие от Матфея 7:13, 14 упоминает о случае, произошедшем с Эдмундом Берком, английским политическим деятелем эпохи Просвещения. Он как-то выступил с речью в Палате общин. Немного позже кто-то увидел его брата Ричарда, расстроенного, и спросил, что случилось. Ричард ответил: «Я спрашивал себя, как это Эдмунду удалось монополизировать все семейные таланты, и вспомнил, что в то время, как мы развлекались, он учился или работал».

Пока одни развлекаются на широком пути, другие идут вперед по узкому. По какой дороге идешь ты? Проси у Бога мудрости, чтобы трудиться и идти вперед по непроторенной дороге, ведущей к жизни.

«Потому что тесны врата и узок путь, ведущие в жизнь, и не многие находят их» (Мф. 7:14).

ЧИСЛА ФІБОНАЧЧІ

Леонардо Фібоначчі

Чи можеш ти знайти навколо себе числа Фібоначчі? Цю послідовність створила не людина, її автор – Бог, і це одне з правил Усесвіту.

Математик Середньовіччя Леонардо Пізанський, більше відомий як Фібоначчі, відкрив таку послідовність чисел:

0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144...
Ця послідовність отримала його ім'я і полягає в тому, що кожне наступне число дорівнює сумі двох попередніх чисел. Так, 2 – це складені 1 і 1; 3 = 2 + 1; 34 = 21 + 13; 144 = 89 + 55. Можна продовжувати додавати – послідовність Фібоначчі нескінченна.

Листя на гілці дерева розташоване відповідно до цієї послідовності, і що вище, то більше листя. У черепашці равлика, суцвітті броколі та багатьох квітах ми теж бачимо послідовність Фібоначчі. Придивіться, Бог зробив так, що маргаритки майже завжди мають 34, 55 або 89 пелюсток, а насіння соняшника розташоване у двох ряди спіралей, один за годинниковою стрілкою, інший – у протилежному напрямку, і кількість насінин у спіралі – 34 і 55, 55 і 89 або 89 і 144. Цей закон діє навіть у космічних масштабах. Створюючи галактики, Бог підпорядкував їх тій самій послідовності чисел, тільки значно більших.

Як можна говорити, що природа виникла випадково? Кожна насі-

ЛЕЙКОПЛАСТЫРЬ ДЛЯ «ЧЕРНОЙ ДЫРЫ»

У каждого может наступить момент, когда ничего уже не радует. В груди будто образуется «черная дыра». Что чаще всего делают с ней люди? Пытаются залепить «лейкопластырем». Но поможет ли это?

Чувствовали ли вы когда-нибудь неудовлетворенность жизнью? Думаю, хотя бы раз каждый испытывал что-либо подобное. Иногда наступает момент, когда все становится серым, скучным, неинтересным. Смотришь на людей вокруг – они радуются, веселятся, наслаждаются жизнью, а у тебя не получается, как бы ни старался. И возникает вопрос: что со мной не так? Что я не так делаю?

Такие ощущения периодически возникали и в моей жизни. Иногда такое случается и сейчас. Тогда я пытался занять себя чем угодно, главное – не сидеть без дела. Я играл в футбол, баскетбол, волейбол. Смотрел фильмы, сериалы, ток-шоу, баловал себя едой. Когда стал постарше, то пробовал заглушить это чувство покупкой машин, и каждый год пытался приобрести авто получше. Но ни успех на работе, ни увеличение заработной платы, ни автомобили не приносили мне удовлетворения.

Так в чем же причина этой душевной пустоты? Может быть, ее могут заполнить любимый человек, путешествия, семья, дети? Но как, если

количество разводов растет с каждым годом, а дети порой оказываются в детских домах? Да и что будет делать человек, избравший другого человека смыслом жизни, если его лишится? Так в чем же тогда настоящее счастье?

Я устал от этого круговорота дел и «удовольствий». Вроде ты веселишься, но, приходя домой, понимаешь, что чего-то не хватает и так пусто на душе...

Я с детства рос в христианской семье, но Бога не знал по-настоящему. Помню, однажды я встал на колени и спросил у Бога, что мне делать, чтобы обрести настоящее счастье, которое приносит душе мир и радость. Иногда я читал Библию, но пытался использовать Христа как палочку-выручалочку. Мне сейчас стыдно за это. Я стал больше и глубже исследовать Библию и другую христианскую литературу, а мои молитвы стали искренними. Я начал искать Бога всей душой и обрел настоящий смысл жизни. Для меня он в том, чтобы думать не только о себе, но и о тех, кто рядом, даже о незнакомых мне, но нуждающихся людях. Этому научил меня Бог.

Настоящее счастье – это когда мы знаем Бога не понаслышке, когда ощущаем Его любовь в своей жизни. Ведь наше истинное предназначение знает наш Творец, и только живя по Его Закону любви, мы можем быть счастливы.

Говорят, у человека в душе есть дыра размером с Бога, и каждый заполняет ее, как может. Без Бога теперь я не нахожу смысла жизни. Я осознал значение фразы «Бог есть любовь». Хочу каждому из вас пожелать, чтобы вы ощутили это в своей жизни, если этого еще не произошло.

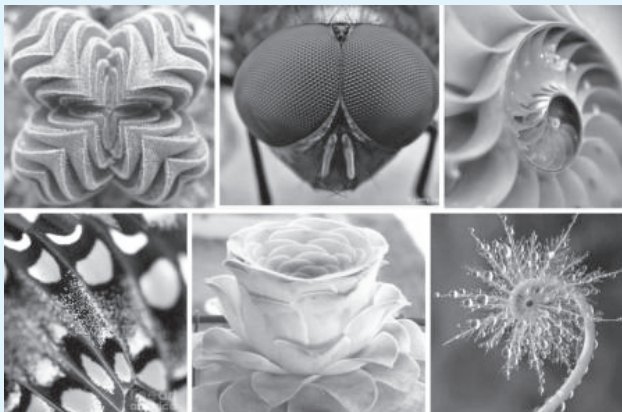
Максим Самошкин

нина, що прихована у квітці, кожна кістка нашого тіла, кожне суцвіття брокколі, кожна галактична спіраль, кожна жива клітина – усі поміщені на своє місце великим Творцем, єдиним істинним Богом, Який створив Усесвіт, аби кожна людина бачила і навчалася, думала і розуміла, що тільки Божа рука могла створити таку досконалість.

Якщо в грішному світі ми досі захоплюємося величию Божих діл, то якою ж прекрасною була наша планета після закінчення тижня творіння? Яким же буде Небо? Якою буде Нова

Земля? Можливо, там ми поговоримо з Богом про таємниці чисел Фібоначчі.

«Щоб разом побачили й знали, і пересвідчилися та зрозуміли, що Господня рука це зробила, і створив це Святий Ізраїлів» (Ісаї 41:20).

ЗМІНЮЮЧИ ПОГОДУ

Кажуть, що погоду змінити неможливо. Ми всі обговорюємо її, але ніхто з нас не може з нею нічого вдіяти. Я жила у двох місцях, де розмови про погоду вважали досить безглуздими. У Портленді, штат Орегон, з листопада по квітень коментувати погоду безглуздо, оскільки саме стільки зазвичай триває сезон дощів. А в Аль-букерке, Нью-Мексико, сонце світить 365 днів на рік. Сонце постійно тримається над вершиною Сандія Крест на східному боці міста, і видавець місцевої газети навіть обіцяє роздати її безкоштовно того дня, коли сонця не буде видно принаймні декілька годин. Йому жодного разу не довелося виконати свою обіцянку.

Мій чоловік, освічена людина, учений і математик, любить перетворювати різні ситуації в рівняння. Візьмемо, наприклад, погоду. Як би ви склали рівняння для неї? Його варіант такий: повітря + вода + сонце = погода. Звучить просто, чи не так? Та якщо це нескладно, чому ж ніхто не придумав, як контролювати або принаймні точно прогнозувати дії цих трьох простих складових? Адже, незважаючи на всі новітні наукові досягнення, вулкани продовжують вивергатися, а урагани – руйнувати міста і селища. Заметілі, як і раніше, паралізують багато регіонів, землетруси несподівано потрясають землю, а проливні дощі псують нам вихідні.

Гріх теж проста річ. Якщо його висловити алгебраїчним рівнянням, одержимо таке: людина + спокуса + дія = гріх. Так просто, але власними силами ми не можемо з ним упоратися.

Щовечора у випусках місцевих і національних новин чуємо про насильство і руйнування, до яких призвів гріх. Хоч уряд оголошує протизаконними такі гріхи, як убивство, крадіжка, людські закони не можуть їх зупинити. Навпаки, закони тільки множать число злочинців. Дуже схоже на погоду, чи не так? Усі про це говорять, але змінити нічого не можуть.

Ось чому Бог розробив формулу успіху, формулу не управління погодою, а перемоги над гріхом. Вона міститься в біблійному тексті: «Вічне життя є те, щоб знали Тебе, єдиного істинного Бога, і Того, Кого Ти послав, – Ісуса Христа» (Івана 17:3). **Якщо її спростити до звичайного рівняння, вона матиме такий вигляд: Ісус + покора + прощення = вічне життя.**

Навіть якби я зовсім нічого не знала про математику, я змогла б зрозуміти Боже-ственний спосіб знищення гріха. Мені він подобається, а тобі?

Я полюбила Его

В сентябре или октябре 2013 года я начала замечать в Слове Божьем такие отрывки, от которых мне становилось печально. Например: «*Боже! Ты Бог мой, Тебя от ранней зари ищу я; Тебя жаждет душа моя, по Тебе томится плоть моя*» (Пс. 62:2). И я говорила: «Господи, это не мои слова. Я бы так хотела, чтобы эти слова были моими! Я хочу жаждать Тебя и искать Тебя, как это делал Давид!» Или другой текст: «*Возлюби Господа Бога твоего всем сердцем твоим, и всею душою твоею, и всею крепостию твоею, и всем разумением твоим*» (Лк. 10:27). И я молилась: «Господи, я люблю Тебя, но не так. Как мне полюбить Тебя всем сердцем? Ведь это самая первая, самая важная заповедь! Научи меня любить Тебя! Помоги мне полюбить Тебя так, как Ты ожидаешь от меня».

В конце года мне в руки попала книга ежедневных чтений. Это была небольшая книжечка: несколько пред-

ложений и стихов из Священного Писания на каждый день. Ничего особенного, но Господь использовал ее для того, чтобы изменить мою жизнь. Внешне ничего не изменилось, но внутри меня все перевернулось. Господь сначала изменил мое мышление, а потом и мое сердце, мое отношение ко всему, что со мной происходит.

В первую очередь Бог показал мне, как Он близок; я ощутила Его присутствие. Господь помог мне осознать, что Он участвует во всем, что происходит в моей жизни, беспокоится обо всем намного больше, чем я сама. Он контролирует все события и обстоятельства, Он не просто посторонний наблюдатель, а принимает активное участие во всем.

Бог посылает мне различные обстоятельства, но Он же и помогает мне решать проблемы. Господь держит в Своих руках и под контролем всю Вселенную, и все находится под Его четким руководством. Так неужели Он не может позаботиться обо мне, маленькой песчинке во Вселенной? Когда я всей душой поверила в Его близость ко мне и почувствовала ее своим сердцем, тогда появилось такое доверие к Богу, которого у меня никогда не было. Я думала, что доверяла Ему, но это было не то доверие, которое Господь ожидал от меня.

«Все заботы ваши возложите на Него, ибо Он печется о вас» (1 Пет. 5:7).

И я, казалось, возлагала на Бога свои заботы, но продолжала беспокоиться, волноваться. Господь хотел, чтобы я определилась: или я возлагаю заботы на Него и перестаю волноваться, или я сама забочусь обо всем. Я наконец-то в свои 43 года поняла эту истину. Мои проблемы не разрешились, их стало даже больше, но ушли страхи, волнения, беспокойство, они просто исчезли, растворились.

Когда я по-настоящему доверила Господу все свои заботы, сердце наполнилось таким миром, о котором написано: *«Не заботьтесь ни о чем, но всегда в молитве и прошении с благодарением открывайте свои желания*

пред Богом, – и мир Божий, который превыше всякого ума, наполнит сердца ваши и помышления ваши» (Флп. 4:6, 7).

Я перестала о чем-либо просить Бога. Все мои молитвы, раньше состоявшие в основном из просьб, превратились в молитвы благодарности. Я стала молиться так: «Благодарю Тебя, Господь, за то, что Ты благословишь моих детей, что все они будут принадлежать Тебе и что все мое потомство будет служить Тебе и пребудет в вечности с Тобой. Благодарю, что Ты оградишь их от бед, защитишь от несчастий, наставишь их там, где я не могу быть рядом и дать нужный совет и наставление». Обо всем этом я просила и раньше, это были мои заботы. Но если я переложила свои заботы на Господа, то теперь Он их несет, а мне остается только благодарить Его за то, что Он обо всем позаботится самым лучшим образом.

А еще у нас были долги, которые мы никак не могли отдать. Я стала молиться: «Благодарю Тебя, Господь, за то, что Ты нас благословил и мы отдадим все наши долги. Я не знаю как, когда, каким образом, но уверена, что Ты нам поможешь в этом, и я Тебя за это благодарю!» И это чудо действительно произошло!

Помните, с чего все начиналось? Я хотела полюбить Господа всем своим сердцем. И это случилось. Трудно передать словами те чувства, которые я испытывала к Богу. До этого я слышала песню, в которой были слова: «Я влюбляюсь в Тебя, Иисус», – и мне казалось, что это неправильные слова по отношению к Иисусу, но я сама влюбилась в Него. Я просыпалась с Его именем на устах и засыпала, думая о Нем. В течение дня я шептала Его имя и любила Его взаимной любовью. Люблю Бога до сих пор.

**Галина
Джоник**

▶ Псалмопевец, заканчивая этот псалом, выражает сердечную просьбу: «Испытай меня, Боже, и узнай», и затем, перефразируя, говорит: «Испытай меня, и узнай помышления мои». Но разве не начал он псалом с этих же слов: «Господи, Ты испытал меня и знаешь»? Почему же, заканчивая псалом, псалмопевец вновь просит об этом, и притом дважды? Разве Бог еще не испытал нас и чего-то о нас еще не знает? Конечно же, Господь знает о нас все. Дело в том, что псалмопевец пытается подчеркнуть важную истину: «В этой Великой борьбе между добром и злом я хочу встать на Твою сторону, Господи, и хочу отдать Тебе права на себя. Свою свободу выбора я отдаю Тебе: испытывай, экзаменуй меня, делай со мной, что хочешь, но только удержи на дороге, которая идет в вечность!»

В оригинале говорится: «И зри, не нахожусь ли я на дороге, ведущей к горю и страданиям» (ст. 24). Есть две дороги: одна опасная, куда нас зовут враги Господа, и это дорога боли и страдания. Эта дорога широкая и красивая, нас привлекают туда, заманивают, и мы можем соблазниться, поэтому нужно просить Господа продолжать трудиться. Отдайте Ему права на себя. Пусть Он испытывает, экзаменует вас, но поможет не обмануться и не свернуть на ложный путь, ведущий к горю и страданию. Скажите Господу: «Ты меня задумал, Ты меня сотворил, из Твоих рук я вышел и к Тебе стремлюсь! Удержи меня на Своей дороге!»

**Артур
Штеле**

Служіння Богу та людям було сенсом його життя

ПРОЦЮК ПАВЛО ВАСИЛЬОВИЧ

17. 10. 1958 – 7. 04. 2021

Процюк Павло Васильович народився в с. Селятин Путильського району Чернівецької області в сім'ї Василя та Ганни Процюків. Він був старшою дитиною в сім'ї, зростав слухняним Богові. У нього були брати Анатолій, Степан і сестра Наталя. Павло Васильович дуже любив музику духового оркестру, тому в 11 років навчився грати на трубі й вступив до складу селятинського духового оркестру. Після закінчення загально-освітньої школи працював пасічником.

Після служби в лавах армії працював штукатуром-пічником. У 1981 році уклав завіт із Богом у Церкві АСД. У 1983 році одружився з Сільвою Тероняк. Завжди брав активну участь у житті рідної громади: був старшим дияконом, секретарем церкви, керівником молоді. Згодом провів першу євангельську програму в

Сергіях, на яку приходило 26 осіб, з яких хрестився 21 особа.

У 1995 році був покликаний на місіонерське служіння в м. Чортків Тернопільської області. Через три роки переведений на служіння в чернівецьку громаду, яку віруючі називають «Жучка». З 1999 року звершував служіння в тернопільській церкві, де брав активну участь у будівництві Дому молитви. Водночас Павло Процюк проводив євангельські програми в містах Тернопіль, Теребовля, с. Кам'янки. Згодом його рукопоклали в сан проповідника. У 2002 році Павла Васильовича перевели на служіння до Івано-Франківська. Тоді завдяки його служінню, а також членів церкви були організовані громади в Бурштині та Рогатині. Водночас там організували домашні церкви, де активно вивчали Слово Боже.

У 2005 році його обрали обласним пастором в Івано-Франківській області. У 2008 році Павла Процюка перевели на служіння у м. Ковель у Західну конференцію. Там він проводив євангельські програми й організував домашні церкви, завдяки яким щокварталу хрестився нові люди. Церква в Ковелі зросла до 400 членів церкви. У 2012 році брата Павла та його сім'ю направили на служіння в м. Виноградів та с. Підвиноградів Закарпатської області. Згодом знову повернувся на служіння до Чернівців у громаду «Сад-гора» та с. Малий Кучурів.

7 квітня 2021 року на 63 році життя після важкої хвороби COVID-19 перестало битися серце Павла Процюка. Він був посвяченим пастором, любив Бога, церкву та близьких, завжди був готовий прийти на допомогу всім. Його мама, дружина Сільвія, донька Людмила з чоловіком, онучка Емма та вся велика родина сьогодні сумують, але надія на воскресіння під час Другого приходу Ісуса Христа зіграє їхні серця. Нехай його прагнення служити Богові та людям продовжується в його дітях. Про брата Павла можна сказати словами Святого Письма: «Блаженні ті мертві, які віднині помирають у Господі» (Об'явл. 14:13).

Висловлюємо щире співчуття дружині, дітям, онукам, родині.

З повагою – співпрацівники УУК та видавництва «Джерело життя»

▲ Павло Процюк з дружиною

▲ На служінні

▲ Павло Процюк з онукою

Особлива СОНЯШНИКОВА ОЛІЯ

Після воєнних дій у Сухумі я із сім'єю переїхав на служіння до України, у м. Слов'янськ. Нас було п'ятеро осіб з однією сумкою речей. Я відразу почав звершувати служіння. Кошти, які нам дали батьки, швидко закінчилися, оскільки нам довелося купувати найнеобхідніші речі: тарілки, ложки, виделки. Церква надала нам будинок, та він був порожній. Ми спали на підлозі. З меблів у нас був комод з бананових ящиків. Ми з радістю прийняли речі з гуманітарної допомоги. Та ми жили вже дуже добре, адже навколо не стріляли, нас оточували спокійні обличчя, ми могли активно працювати для Бога і людей. Однак тих грошей, які ми отримували, вистачало тільки на хліб.

Сусіди, дізнавшись про те, що ми виїхали із зони грузино-абхазької війни, намагалися чимось допомогти. Хтось приніс відро картоплі, хтось цибулю. Якись овочі в нас були, хліб ми купували, а батьки дали нам десятилітрову каністру соняшникової олії. І ось з олією в нас відбулося буквально чудо.

Ми дуже любили відварювати картоплю «в мундирі» та їсти з олією і цибулею. Це було і смачно, і корисно. Це був просто царський стіл, тим паче після того, що ми пережили. Моя дружина Ольга взяла півлітрову банку, відкрила каністру і звідти почала вихлюпуватися олія. Вона навіть трохи розлилася. Дружина прийшла і сумно сказала: «Володю, я розлила олію!» Вона засмутилася, тому що після воєн-

них дій ми особливо берегли все й економили.

Минуло декілька днів, закінчилася олія з півлітрової банки. Дружина відкрила каністру, і, як і минулого разу, олія знову вихлюпувалася назовні. Олія не надала цьому особливого значення, але коли втретє побачила, що каністра повна зщерт, вона прийшла до мене і сказала:

«Володю, можливо, олія зіпсувалася? Її не меншає». Я промовив: «Якби вона зіпсувалася, то, мабуть, просто стала б гіркою». Коли закінчилася і та порція соняшникової олії, вона дала мені банку і сказала: «Тепер ти наливай олії». Я взяв каністру, поставив її на кут, щоб не розлити, акуратно відкрив кришку. Олії справді було до краю, але ж ми використали принаймні півтори-дві літри. Тоді ми зрозуміли, що Бог зробив особливе чудо для нашої сім'ї.

Наприкінці місяця, коли я вже отримав наступну матеріальну допомогу, олія перестала прибувати. Ми з дружиною, згадуючи цей досвід, по-доброму жартуємо: «Можливо, і не потрібно було отримувати матеріальну допомогу, і ми б щодня бачили Божі чудеса».

Чому я про це розповідаю? Цей досвід і випадок із соняшниковою олією став предметом особливої подяки Богу. Ми раді, що за цим спостерігали наші діти. Це стало відомо членам церкви, де ми звершували служіння. Цей досвід зміцнював нашу віру і віру інших. **Тому чудеса, які відбувалися в житті біблійних героїв, я сприймаю буквально. Тоді людям потрібні були ці чудеса. Сьогодні для нас Бог робить інші чудеса. Нам потрібно записувати і згадувати подібні досвіди, які у важкі хвилини життя підкріплюватимуть і підтримуватимуть нашу віру.**

**Володимир
Плутарьов**

Моя мечта сбылась

Хочу поделиться опытом, который я пережила с Господом. Когда пришла в Церковь, я не работала, поскольку у меня были маленькие дети. Семью обеспечивал муж, работа заместителем по безопасности на самом большом автовокзале Москвы. Однажды дети рассказали ему, что в церкви я кладу в корзинку деньги, добровольные дары Богу. Муж сильно разозлился и сказал, что больше не

будет давать мне денег, потому что он был против того, чтобы я ходила в церковь.

Это огорчило меня, ведь тогда я очень хотела иметь сборник духовных песен и псалмов «Гимны надежды». Конечно, я могла смотреть в песенник рядом стоящих братьев и сестер, но все же хотелось иметь собственный. Я решила: как только у меня появятся деньги, приобрету его.

Я молилась об этом.

Однажды муж привез мне с работы сборник «Гимны надежды» и спросил: «Тебе он нужен?» Я чуть в обморок не упала! Потом я узнала, как он у него оказался. Однажды он осматривал зал на автовокзале на наличие забытых вещей и заметил на полу эту книгу. Это был сборник песен «Гимны надежды». Он поднял его, бросил на кресло и

ушел. На следующий день муж снова увидел эту книгу, лежащую на полу. Он снова поднял ее, бросил на кресло и ушел. Так повторялось несколько дней подряд. Муж рассердился и бросил сборник на подоконник, подумав: «Ведь кому-то она нужна. Кто-то должен его забрать?!» На следующий день он вновь увидел этот сборник песен на полу. Так повторялось еще три недели. Муж подумал: «Что же это за книга?! Что с ней делать?! Я сейчас выброшу ее в урну, и она перестанет попадаться мне на глаза!»

Мимо него проходило много людей, и муж не заметил, как оказался в своем кабинете с этой книгой в руках. «Почему же я ее не выбросил? Ничего, сделаю это вечером», — подумал он и положил книгу на стол. Однако снова забыл ее выбросить, и она пролежала там еще какое-то время. Муж сильно разозлился и решил, что выбросит ее, когда пойдет домой. Покидая территорию вокзала, он прошел мимо урны,

Я знайшла НАЙКРАЩОГО ЛІКАРЯ

Коли мені було 18 років, я вперше почула страшний вирок – безпліддя. Тоді я зробила дуже багато обстежень, водночас лікувалася, приймаючи гормональні препарати, які мали би подіяти. Так тривало досить довго. Я змінювала лікарів, однак результату не було.

На одному з прийомів лікар сказав: «Мені тебе шкода, ти стільки часу лікуєшся, надієшся. Ти ж сама лікар і все розумієш, змирися. Інші ж усиновляють дітей і продовжують жити». Він порадив не витрачати кошти на медичні препарати, але я вирішила пройти ще один курс лікування. Не могла я просто так здатися.

Якось я прокинулася рано-вранці, тому що організм звик приймати ліки в певний час. Поглянувши у вікно, побачила неймовірну красу: сонце, прекрасна погода, та думка про мою біду засмутила мене. У душі все стиснулося, і я почала розмову з Богом, як ніколи раніше: «Господи, я знаю, що Ти є. Якщо Ти створив мене такою, то що можуть лікарі й ліки проти Тебе, Творця. Я згодна із Твоєю волею. Нехай буде так. Якщо Ти захочеш, то даси мені дитину». Після цієї розмови я викинула нові ліки у смітник. Коли це зробила, відчула радість у душі. Потім я взагалі не лікувалася. Я хотіла наблизитися до Бога, пізнати біблійні істини.

Минув час. Я вийшла заміж. Чоловік знав про мій діагноз. Проте в грудні 2015 року на УЗД лікар привітав нас із вагітністю. Я була приємно враже-

на. Лікар, переглядаючи результати попередніх УЗД, сказав: «Для Бога немає нічого неможливого!» Повернувшись додому, мій чоловік зізнався, що щодня просив Господа подарувати нам дитину, щоб я переконалася у Його всемогутності. Невдовзі народився Давид. Мені пригадався той день, коли я розмовляла з Богом. Я сказала: «Господи, сьогодні усвідомлюю, що саме того ранку я вибрала найкращого Лікаря».

На цьому чудеса в моєму житті не закінчилися. Адже тоді, коли ще не знала, що була вагітна вдруге, мій чоловік помітив зміни в моїй зовнішності. Він попросив мене зробити тест. Я почала переживати, оскільки ми не мали власного житла, але пообіцяла виконати його прохання вранці. Тієї ночі уві сні я побачила себе вагітною і свою ненароджену дівчинку з блакитними очима. Голос промовив до мене: «Чому ти переживаєш? Припини хвилюватися. Бог усе влаштує». У душі запанували любов, мир і спокій. Через декілька днів мені знову наснився сон. Я бачила своє немовля і чула голос дитини: «Невже ви не вірите, що я у вас уже є? Ось я, ось я». І знову дивовижний голос: «Чому ти переживаєш?! Припини хвилюватися, адже Бог усе влаштує».

Лікарі підтвердили вагітність. Невдовзі народилася донька Богуслава. Незважаючи на те, що колір очей новонароджених згодом змінюється, у доньки були блакитні очі, як у моєму сні. Сьогодні Богуславі майже три роки, а вона має такі ж блакитні очі.

Минуло понад вісім місяців з народження дитини. Одного разу, годуючи Богуславу, я почула голос сумління: «Ти мало свідчиш!» Тоді я пообіцяла Богу скрізь і всім розповідати про Його чудеса в моєму житті. Уранці я розповіла про це чоловікові, і він запропонував свідчити баптистам, адже ми були членами їхньої церкви, а потім ділитися з іншими конфесіями.

Одного разу я відчула спонування піти до Церкви адвентистів сьомого дня. Я хотіла, щоб вони дізналися, які чудеса Бог робить у баптистів, адже вони, як і всі інші конфесії, вважають своє віровчення істинним.

Прийшовши вперше до адвентистів, я почувалася там добре. На богослужінні розповіла про свій досвід із Богом і сон із студентських років, у якому бачила Ісуса. Сон наснився, коли була ще православною. Я запитувала: «Боже, я хочу покаятися, прийняти хрещення, але до якої конфесії мені йти?» Голос промовив до мене: «Дивися на Христа». Відтоді я почала серйозно цікавитися Словом Божим. Мої батьки належали до баптистської громади, тому після цього сну я охрестилася там.

Оксана
з сім'єю

Пастор адвентистської церкви м. Рокитне, яку я відвідала, згодом зателефонував, подякував за візит та запросив приходити ще. Ми з чоловіком зацікавилися вченням адвентистів, з'явилось багато запитань. Разом із чоловіком ми молилися, ревно просили Бога допомогти пізнати Його більше, щоб Він Сам через Біблію показав Свою істину. Ми також думали про духовне виховання своїх дітей і їхнє зростання в біблійній правді. Улітку минулого року після тривалих духовних пошуків ми з чоловіком уклали завіт з Господом у Церкві адвентистів сьомого дня.

Після цього дізналися, що Бог дарує нам ще одну дитину. Це здивувало нас, адже про вагітність дізналися на четвертому місяці, пройшовши всі духовні переживання і пошуки Бога! У грудні 2020 року Господь подарував нам сина Самуїла. Усі наші діти дуже схожі на свого тата. Коли йому кажуть про це, він з радістю відповідає: «Я ж не переставав вірити та просив їх у Бога!»

Нещодавно Господь дав нам можливість вступити до Львівського біблійного інституту АСД. Наші діти дуже люблять молитися, а Давид започаткував традицію братися за руки під час молитви «Отче наш». Вони співають та вивчають вірші з Біблії. Ми з чоловіком, дивлячись на милість Божу до нашої сім'ї, славимо Його за чудеса. Я й досі не можу повірити, що ця історія відбувається в нашому житті.

Дружини, дівчата, сімейні пари, що опинилися в подібній ситуації, мріючи про народження дитини, частіше звертайте погляд на небесне, адже там – Голівний Лікар. Я не закликаю не лікуватися, та коли йдете до лікаря, пам'ятайте, Хто за ним стоїть насправді та Хто лікує вас. Важливо робити вибір на користь Господа, адже за Ним останнє слово у всіх, здавалося б, безнадійних ситуаціях. Покладіть у руки Творця ваш біль та мрії й не чекайте, а просто живіть з вірою в Бога, прийміть Його волю щодо вас. Він усемогутній!

забыл выбросить книгу и подумал: «Что же происходит? Ладно, по пути я останавлиюсь у мусорного бака и выброшу ее». Он положил сборник на сиденье. Выходя из машины, муж заметил книгу: «Почему эта книга преследует меня?! Как же она мне надоела». Он стал листать ее, и первыми на глаза попадались слова «Господь», «Иисус», «Христос», «Бог». Он был шокирован: «Ничего себе! Я покажу эту книгу жене, она любит такие вещи».

Когда муж положил книгу на диван, я запрыгала от радости. Я была в восторге и думала, что муж прочитал мои мысли и купил ее для меня. А это Бог сделал мне особенный подарок.

Етим опытом Господь сказал мне: «Мне важна каждая мелочь в твоей жизни, каждое твое желание. Я люблю тебя и хочу сделать тебя счастливой». Спасибо, Боже, за сборник «Гимны надежды».

Бадян
Сирануш

Оксана
Цимбалюк

ЩО Я МОЖУ ЗРОБИТИ?!

Ольга, Віталіна (зліва) з Світланою і Анастасією

«Все, що в силі чинити рука твоя, теє роби...» (Екл. 9:10).

З Анастасією Крупник ми познайомилися під час лікування нашої доньки Віталіни в ізраїльській клініці. Минуло пів року з початку лікування Віталіни в клініці «Рамбам», коли лікарка Ірина сказала нам, що приїхала нова сім'я з України, якій потрібна дружня підтримка. Так розпочалася наша дружба з Настею та її мамою Світланою.

Анастасії було 17 років. Вона щойно здала ЗНО і планувала вступати до медичного університету. Її плани змінила несподівана хвороба – лімфо-

ма. Пухлина величезних розмірів розташовувалася між легенями і серцем, стискаючи органи й ускладнюючи дихання настільки, що Настя просто не могла ходити.

Звернувшись по допомогу в Україні, мама дівчини зрозуміла, що українська медицина не впорається з хворобою, і на свій страх і ризик, щоб даремно не витратити зібрані односельчанами гроші, прилетіла з донькою до Ізраїлю. Сама знайшла клініку і, з дитячою вірою поклада-

ючись на Бога, потрапила в «Рамбам».

Світлана – проста вчителька з Тербовлі Тернопільської області, у якій була невелика сума на лікування, але були віра і величезне материнське бажання боротися за життя єдиної доньки й не здаватися. Анастасія – витончена, розумна, талановита, скромна, але водночас активна дівчина, юна поетеса. На день народження Анастасії Світлана видала невеличку збірку віршів та оповідань доньки українською мовою.

Дуже скоро зібрані людьми кошти на лікування Насті закінчилися. З'явився страх, що через нестачу коштів лікування, яке вже мало позитивну динаміку і поставило Настю на ноги, доведеться

припинити. Ми часто разом молилися і шукали вихід із ситуації, що склалася, думали, де можна знайти кошти для продовження їхнього лікування.

Одного разу Світлана сказала, що в Італії, де працювали її колеги, є волонтери, які готові видати їхню збірку віршів і оповідань, але тільки російською мовою. Знаючи, що я володію російською мовою і теж пишу вірші, Світлана запитала, чи зможу я перекласти вірші Насті з української мови на російську. У мене ще ніколи не було такого досвіду, я тільки почала писати вірші і тому не знала, чи впораюся. Однак дуже хотілося допомогти цій дівчині одужати.

Залишившись наодинці, я помолилася: «Господи, я ніколи не перекладала вірші, я не знаю, чи вдасться зробити це, але мені так хочеться допомогти цим людям. Якщо це можливо, то благослови!» І Господь благословив мене, даючи натхнення і думки. Складалося враження, що вірші Насті ставали моїми власними: образи оживали, зміст торкався мого серця. З Божою допомогою збірка була видана, і гроші, отримані від її продажу, дали можливість Насті успішно завершити лікування.

Коли не покладаєшся на свій розум і сили, а робиш те, що тобі до снаги, тоді все інше робить Бог. Якщо в душі з'являється бажання комусь допомогти, завжди знайдуться сили й можливості.

Ольга Сич

Бог завжди БЛАГОСЛОВЛЯЄ ПРАВДУ

Бог завжди благословляє правду, навіть якщо вона, на наш погляд, не надто приваблива. І навіть тоді, коли є всі причини вважати, що нам вдасться здійснити задумане лише в тому разі, якщо ми приховаємо те, що може зіпсувати нашу справу, і прикрасимо те, що нам не надто подобається. З людського погляду це логічно, але не з Божого, бо Бог завжди на боці правди. І це підтверджує багато прикладів.

Мій знайомий християнин Сергій якось розповів, як його мама продавала матрац. Матрац був не новий, з десятирічним стажем, але в гарному стані. На ньому майже не спали. Мама знайомого, «молода» християнка, незадоволю до цього прийняла хрещення. Продаючи матрац, вона вирішила прикрасити правду і написала в оголошенні, що його нещодавно купили і він

в ідеальному стані. Те, що він був в ідеальному стані, – правда, а те, що його купили нещодавно, правдою не було. Сергій сказав мамі, що Бог не благословляє обман. Мама відповіла: якщо вона напише правду про те, що матрац придбали десять років тому, його ніхто не купить. Мама поставила вигідну для покупців ціну й очікувала, що матрац одразу ж заберуть. Терміни були дуже важливі, бо після смерті батька Сергія вони з мамою продавали свою велику квартиру і переїжджали до іншої. Потрібно було якомога швидше продати цей матрац. Проте минув тиждень, а про матрац ніхто й не запитав, минув другий, третій... Сергій сказав: «Мамо, напиши в оголошенні правду і поклади на Бога».

Мама зітхнула і написала все, як є. Того ж дня зателефонувала жінка, при-

їхала до них додому і купила не лише матрац, а й багато меблів та предметів інтер'єру.

Таких прикладів багато. Тому, перед тим як робити вибір між нашим прекрасним «логічним» сценарієм тієї чи іншої ситуації і дорогою, яку благословляє Бог, не вагаймося і пам'ятаймо, що Господь завжди на боці правди, якою б непривабливою вона для нас не була.

Вікторія Ярош

VENDETTA*

СКАСОВУЄТЬСЯ

«Прости їм,
бо вони не знають,
що роблять!»

Луки 23:34

Що робити, якщо з тобою погано обійшлися? Я знав: треба помститися. Мені було 18 років. Одного вечора я повертався додому після роботи і побачив своїх знайомих. Я привітався з ними, і один з них сказав: «Чому ти подаєш мені тільки одну руку? Я хочу, щоб ти дав мені і другу руку». У мені прокинулася гордість, і я відмовився подавати другу руку. Тоді він промовив: «Ходімо, поспілкуємося». На жаль, ми побилися, але нас швидко розняли.

Того самого вечора я вирішив прогулятися перед сном. Було вже пізно. Я знову побачив ту компанію і подумав, що треба підійти і помиритися з ними. Ми живемо в одному районі, часто бачимося. Я підійшов і сказав: «Друзі, не будемо сваритися, помирімося». Вони відповіли: «Тоді сядь біля нас». Я сів на лавку, ми розмовляли. Хлопець, з яким я побився, відійшов убік. Раптом почув, що хтось біжить. Було дуже темно, і я запитав: «Хто це біжить? Куди він пішов?» Раптом хлопці ввімкнули ліхтарик і почали світити мені в очі, а той з розбігу вдарив мене по обличчю з усієї сили. Я відлетів. Спробував встати, щоб захиститися, але вони почали бити мене по голові та всьому тілу, а потім утекли.

Я пам'ятаю тільки, як ледь доповз до свого будинку весь у крові, відчинив двері та знепритомнів. Прийшов до тяти через дві доби – зуби вибиті, голова болить, очі набрякли. Перша думка – помститися, зробити все можливе, щоб із тим хлопцем сталося те саме, що й зі мною.

Батьки хотіли відразу їхати до поліції із заявою про побиття, але я сказав, що розберусь сам. Адже якби справу передали в поліцію, я не зміг би помститися. Батьки вмовляли, і оскільки моя мама вірить у Бога, я почав

тиснути на неї: «Мамо, але ж Христос вчить нас прощати. Пробачмо їм». Мама була дуже здивована і зраділа почуттю.

Я не міг спати, усе планував, як помститися тій компанії. Я потроху фізично відновлювався, набирался сил, збирав друзів, з якими я втілю в життя свій план помсти. Я дуже сильно ненавидів тих хлопців.

Минуло більше місяця. Настав день, коли я мав утілити свій план. Перед цим чомусь подумав: «Чи не відкрити мені Слово Боже?» Я відкрив Біблію і прочитав: «*Ви чули, що було сказано: Люби ближнього свого і ненавидь свого ворога*». Мене це потішило. Проте далі я прочитав слова Христа: «*А Я кажу вам: Любіть ваших ворогів, благословляйте тих, що проклинають вас, робіть добро тим, що ненавидять вас, і молись за тих, що кривдять і переслідують вас*» (Матв. 5:43, 44).

Якби не Христос, а хтось інший це радив, я сказав би: «З тобою так не вчинили». Однак, прочитавши слова Ісуса, я відчув себе лицеміром, адже з десятирічного віку ходжу до церкви і завжди думав, що зможу пробачити образу. Тільки тепер я зрозумів, що означає ненавидіти ворога. Я почав молитися. Пригадав, що Ісус Христос на хресті просив Небесного Отця: «*Прости їм, бо вони не знають, що роблять!*» (Луки 23:34).

Я усвідомив: люди, які мене побили, зробили це, тому що не знають, що так не можна чинити. Їх ніхто цьому не навчив. А мій Учитель – Ісус Христос, Який так само постраждав від людей, як і я. Проте Він просив прощення у Свого Отця за них.

Я впав на коліна і ревно молився, адже не міг пробачити тих хлопців. Я говорив чесно: «Я їх ненавиджу, хоча зробити з ними те саме». Усю ніч я виливав душу Ісусу. Я навіть нечувався, як заснув.

Прокинувся я з легким серцем. Пробачив! Стало легко дихати, легко жити. Я пішов до знайомих хлопців і сказав їм, що пробачив моїх кривдників і ми не будемо втілювати мій план помсти. Звісно, вони обурилися: «Ти нормальний? Як ти пробачив? Хоча б поговоримо з ними, трохи їх покараємо». «Я пробачив, нічого робити не будемо», – відповів я.

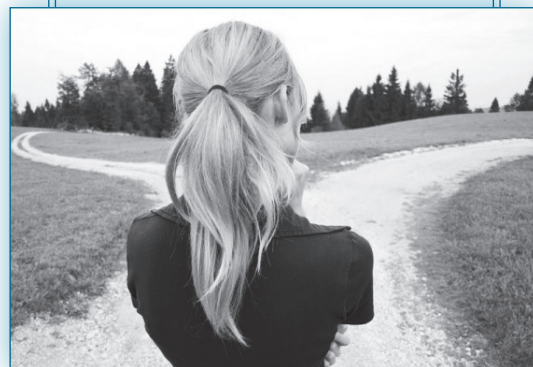
Якщо ти пробачаєш, то вже нічого не повинен мати проти кривдника. Згодом я побачив своїх кривдників. Я зрозумів, що Ісус зцілив мене від «хвороби» ненависті й помсти. Ми привіталися, вони були здивовані, що я на них дивлюся без ненависті. Після тієї зустрічі вони почали ставитися до мене з повагою. А двоє з моїх друзів прийняли Ісуса Христа як свого особистого Спасителя.

Якщо хтось образив вас і вам складно пробачити, просіть Христа допомогти вам. Розкажіть Йому все. Я впевнений: якщо Бог допоміг мені пробачити побиття, забрав ненависть і злобу з мого серця, Він допоможе і вам. Ісус любить вас, але також Він любить тих, кого ми ненавидимо.

Анатолій
Головизін

« В житті у вас завжди є вибір. Чого б ви не ка-
салися: вибору шафів,
того, с кем ви проводите
свое время, какие подарки
дарите, во что верите и на
каких мыслях фокусиру-
етесь. Хаос – это ваш вы-
бор. Гнев – это ваш выбор.
Обида – тоже выбор. Так
же как и широта души,
гибкость, сострадание,
нежность, стойкость. »

* (Прим. ред. Вендетта – від італ. Vendetta – кровна помста)

ОТКРЫТОЙ ДВЕРЬ ОСТАВЬТЕ

Когда метель кричит, как зверь,
Протяжно и сердито,
Не запирайте вашу дверь,
Пусть будет дверь открыта.

И если ляжет дальний путь,
Нелегкий путь, представьте,
Дверь не забудьте распахнуть,
Открытой дверь оставьте.

И, уходя в ночной тиши,
Без лишних слов решайте:
Огонь сосны с огнем души
В печи перемешайте.

Пусть будет теплою стена
И мягкой – скамейка...
Дверям закрытым – грош цена,
Замку цена – копейка!

Булат Окуджава

ПАТЕЛЬНЮ ПОТРІБНО МІНЯТИ

Гуляючи берегом, юнак звернув увагу на дивну поведінку рибалки. Той захоплено закидав удку. Риба швидко клювала, і рибак її витягав. Потім відбувалося незрозуміле. Рибалка діставав лінійку і ретельно вимірював довжину риби. Велику він викидав у річку, а дрібну кидав у відро. Юнак намагався зрозуміти логіку чоловіка, але йому не вдалося. Нарешті він підійшов до рибалки й запитав:

– Не можу зрозуміти: чому ви дрібну рибу залишаєте, а велику назад відпускаєте?!

– Розумієш, – відповів рибалка, – пательня в мене маленька: усього 20 сантиметрів!

Цей рибалка нагадує людей, які живуть одним днем і не збираються шукати інші можливості, змінити щось на краще у своєму характері, своїй духовності, звичках, житті, побуті. Можливо, за декілька кроків від них є інше, значно краще життя. Проте багатьом не вдається його побачити через зосередженість

на незначних питаннях і дрібних проблемах.

Пательню потрібно міняти. Тобто над собою потрібно працювати щодня. У такому режимі свідомість має можливість поступово розширюватися. Неможливо відразу виростити дерево. Також неможливо відразу внутрішньо змінитися, але поступово, якщо робити маленькі кроки щодня, цього досягти цілком реально.

« Не можна приклеїти до гусені крила і змусити її літати, як метелика. Вона повинна змінитися зсередини.»

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, можете це зробити через банк.

Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві

Призначення платежу:
добровільні пожертви

BOOKSON
Інтернет-книгарня

**ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО –
ОТРИМУЙ ШВИДКО**

**ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ**

для
всієї
сім'ї

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, В. Шевчук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04052, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.